

Nr 439.

Av herr **Karlsson** i Stuvsta, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 60, med förslag till lag om rätt till fiske, m. m.

I motion nr 438 i anledning av Kungl. Maj:ts förslag till lag om rätt till fiske har undertecknad m. fl. anfört några allmänna synpunkter på föreliggande förslag och ställt vissa yrkanden för syd- och västkustfiskets del. Med hänvisning till dessa synpunkter beträffande förslaget i dess helhet vill undertecknad, med utgångspunkt från förhållandena för yrkesfiskets utövande i Stockholms läns skärgård, ytterligare anföra följande.

Den begänsning av rätten till fiske i enskilt vatten efter strömming och skarpsill med skötar och sillnät till vatten med större djup än sex meter, som föreslås i förslaget till lydelse av 7 §, kommer att bli till kännbart men för det yrkesmässigt bedrivna strömmingsfisket i länet. Visserligen förefaller den föreslagna bestämmelsen vara ett framsteg i förhållande till gällande lag, som för strömmingsfiske stipulerar minst tio meters djup samt ett avstånd från annans strand av 180 meter räknat från ett stadigt djup av två meter. Men i verkligheten är den föreslagna bestämmelsen att betrakta som ett framsteg bara under den förutsättningen att man frånräknar förefintlig hävd som gjort att strömmingsfiske hittills på de flesta håll i allmänhet opåtalat fått ske i långt friare utsträckning än som här föreslås. Om hänsyn togs till den i allmänhet hävdvunna rätten till fritt strömmingsfiske i Stockholms län, vilken endast av och till bestritts av vissa förmögna personer från annat håll vilka lagt under sig stora områden i skärgården, framstår det klart att på många håll den föreslagna bestämmelsen innebär en försämring för det yrkesmässiga strömmingsfiskets utövare.

Fiske efter strömming är i Stockholms län den väsentliga delen av det verkligt yrkesmässigt bedrivna fisket. Det borde därför ges större och inte mindre rörelsefrihet.

Det förtjänar härvid anmärkas att fångstredskapen vid fiske efter strömming måste fastgöras vid land eller vid anordningar på grunt vatten. Man kan på goda grunder antaga att tvistigheter i vissa fall kunna uppkomma om rätt för strömmingsfiskare att fastgöra redskapen på annans område om strömmingsfisket icke uttryckligen blir fritt å allt vatten. Viktigare är emellertid att strömmingsfiskarena genom den föreslagna bestämmelsen icke kunna avstänga ett vatten och att fisken sålunda obehindrat kan gå mellan fångstredskapet och land.

Den föreslagna bestämmelsen synes obillig mot det yrkesmässiga strömmingsfisket i länet och ett omotiverat brott mot gammal hävd. Ingenting synes mig tala mot att ge strömmingsfisket i Stockholms skärgård samma rättigheter som föreslås för norrlandskusten och Uppsala läns kust, möjligen med det undantaget att fiske med notar icke blir fritt.

Med hänsyn till vad ovan anförts hemställer jag,

att riksdagen, med bifall till Kungl. Maj:ts förslag till lag om rätt till fiske, måtte besluta att 7 § måtte få följande ändrade lydelse:

7 §.

Vid kusten av Stockholms län må varje svensk medborgare i enskilt vatten bedriva fiske efter strömming och skarpsill med skötar och sillnät, vilka äro att hänföra till rörliga redskap.

Stockholm i februari 1950.

Erik Karlsson.
